

[Poul Nødgaard]

Når alt dette er sagt, vil jeg blot stille det spørgsmål til arbejdsministeren, om hun selv tror, at dette her er vejen til en effektiv nedbringelse af ledigheden. Jeg må desværre sige, at jeg tror, svaret må blive et nej.

Et andet vigtigt forhold, jeg gerne vil have belyst fra arbejdsministerens side, er, hvilke garantier der er for, at virksomhederne tager en ledig eller en vikar ind, når en ansat får orlov til uddannelse. Jeg vil også gerne vide, om de, der søger orloven til uddannelse, kan være 100 pct. sikre på at vende tilbage til deres job, når uddannelsen er afsluttet.

I den forbindelse mener jeg, der kan være en vis forskel på, om den, der søger en sådan uddannelse, sidder i en rimelig fast stilling – det kunne være en tjenestemandsstilling, en funktionærstilling – eller der er tale om f.eks. en løsarbejder på timeløn, der vel nok ikke sidder slet så fast i sadlen som dem, der har funktionærstatus, eventuelt tjenestemandstatus. Men det regner jeg også med at jeg kan få svar på.

Jeg skal ikke skjule, at Fremskridtspartiet synes, at det ikke er noget helt godt lovforslag. I øvrigt takker jeg også for indbydelsen til mødet den 23. marts vedrørende hele orlovsproblematikken, hvor jeg går ud fra at der kommer noget frem, som skal erstatte det, vi taler om her, som er, som jeg sagde det før, en form for reparation af tidligere vedtagne love.

Jeg vil sige én ting til arbejdsministeren – det kan godt være, hun er klar over det – at vejen ud af ledigheden går gennem erhvervspolitiske initiativer, hvor regeringen må dokumentere, at man vil begrænse omkostningerne for erhvervslivet.

Forleden så vi her i Folketinget, også med arbejdsministeren på ministerstolen, et ATP-forslag, hvor der lægges op til betydelige byrder på erhvervslivet. Derfor gør jeg mig ikke den store forhåbning om, at regeringen vil føre en tilstrækkelig erhvervsvenlig politik. Det er trods alt det, der er vejen ud af alle vore problemer.

Hvad angår lovforslag nr. L 209, kan man ikke genkende til mange af dette lovforslags bestemmelser, set i relation til forslag, som vi netop har behandlet, vedrørende orlovsydelse til uddannelse. Her drejer sagen sig om forældreorlovsydelse, når forældrene i helt op til et år ønsker at passe deres børn under otte år.

Jeg synes, det er helt rigtigt, at forældre, der ønsker at gøre brug af ordningen, ikke kan få deres børn i dagpasning. Men hvorfor gælder en sådan bestemmelse kun for de 0-2-årige? Hvorfor skal forældrene ikke også passe deres børn, når de søger ind i en sådan ordning, fordi deres børn er mellem 3 og 8 år? Det virker helt uforståeligt og uden sammenhæng med, at forældrene får orlov netop for at være med til at passe deres børn og dermed lægge grunden til et godt liv for deres børn. Det kan vi sikkert få en lang pædagogisk diskussion om, og den er jeg mere end villig til at deltage i. Men der er sikkert ikke nogen her, der har lyst til at forklare, hvorfor lovforslaget er udarbejdet, som det nu er, på nævnte område.

Jeg kan se, at de erhvervsdrivende også er kommet med, og det pynter da, at der er skabt lighed mellem de forsikrede; det svarer nogenlunde til det, jeg sagde under omtalen af det andet forslag.

Desværre må jeg sige som ved det foregående lovforslag, at Fremskridtspartiet ikke tror på effekten, og jeg må fremføre, at mange, der sikkert havde lyst til at søge orlov, undlader dette af frygt for ikke at få deres stilling tilbage. Men det skulle glæde mig, hvis arbejdsministeren kunne berolige mig lidt på dette område.

Det er utroligt, at regeringspartierne ikke har drøftet spørgsmålet om barselorlovens længde, hvilket sikkert ville være betydelig mere passende, da man så hjalp børnefamilierne i barnets første leveår, der efter sigende – og det kan jeg bekræfte – er det vigtigste i et barns udvikling.

Vi er naturligvis her inde på det sociale område, men da arbejdsministeren jo nærmest stod og valgte mellem Arbejdsministeriet og Socialministeriet i sin tid, skulle det vel ikke være helt uden for dagsordenen at spørge om noget sådant. I øvrigt vil jeg sige, at jeg synes, der var mange gode tanker i de bemærkninger, fru Lilli Gyldenkilde gjorde, men jeg vil gerne stille et spørgsmål med hensyn til økonomien i de forslag, fru Lilli Gyldenkilde stillede om, at vi skulle se på, hvor meget der skulle udbetales, når en ledig går ud af systemet i et år. Jeg forstod på fru Lilli Gyldenkilde – men jeg vil gerne have bekræftet, at det er rigtigt forstået – at det var sådan, at den mand eller kvinde, der tjener 250.000 kr., ikke skulle nøjes med 132.000 kr., der er den højeste dagpengesats,